

Bóng Người Dưới Trăng

MacDung

Thằng Dần và thằng Tý mấy hôm nay giận nhau. Bọn chúng vốn chơi thân với nhau ngay từ lúc còn để chỏm, thế mà bây giờ hai thằng trở mặt lấy hờn. Nguyên nhân sự việc rất đơn giản vì mỗi thằng nói một cách: Thằng Dần thì nói sân nhà thằng Tý có ma. Đêm hôm khuya khoắt nó thường thấy một bóng người lướt qua lướt lại trên ngọn cây còng có hoa tím đỏ, trái tựa trái me, đu đưa trong gió như những thanh kiếm Nhật. Riêng về thằng Tý, dĩ nhiên không công nhận điều này. Bởi sân nhà nó mà thằng Dần nói có ma thì làm sao chịu được! Nó nói như thế chẳng khác gì cấm tiệt thằng Tý đi đái buổi đêm. Bởi nếu như nhà nó thật sự có ma thì họa diên mới ra sân “tè” vào lúc canh khuya vắng ngắt...

Nhà cạnh bên có chị Thanh đang học lớp chín, vốn là thần tượng của hai chú nhóc. Rất đơn giản để làm thần tượng của hai thằng nhóc, bởi chỉ đẹp là đủ rồi...chứ đâu cần làm ngôi sao ca hát, đi đâu có rầm rộ người theo bước, gây bao nỗi phiền hà. Như thế là thần tượng của hai đứa nó không bị ai dòm ngó, quấy rầy, và hai thằng nhỏ không phải vì vậy mà ganh tị vẩn vơ...

Chuyện hai thằng nhỏ giận nhau đến tai chị Thanh. Và dù chị Thanh nói cách gì cũng không khuyên ngăn được chúng nó. Hai thằng cứ đầu cứng bảo lưu ý kiến của mình và khăng khăng bắt đứa kia phải thú nhận sai lầm bản thân. Hai thằng giận nhau dai dẳng đến nỗi không muốn cùng đi một đường. Nếu hôm nào sui khiến gặp nhau trên con đê dẫn ra ruộng lúa, mỗi thằng đều tìm cớ lảng đi chỗ khác để tránh chạm mặt nhau...

Thế nhưng dù giận nhau, bọn chúng vẫn là bạn thân, và không thể bỏ thói quen quan tâm đến đứa kia mỗi khi lâu ngày không gặp. Vậy là dù giận, nhưng hai đứa nó thỉnh thoảng vẫn len lén nhìn xem đứa kia làm gì, thái độ vui buồn ra sao? Như thế mới lạ kỳ...

Chị Thanh quan sát hai thằng nhỏ qua mấy ngày cứ ôm bụng cười. Hai đứa nó làm mặt lạ nhưng chẳng giống, lại giống người thân. Cuối cùng chị kêu hai thằng vào hỏi chuyện:

- Hai đứa bây làm gì mà mặt như đưa đám? Có gì nói ra, chị giải quyết cho...

Hai thằng nhỏ đứa này nhìn đứa kia chưa quyết được. Mà nói gì cơ chứ! Chẳng lẽ nói chuyện nhút nhát của bản thân để bêu xấu trước mặt thần tượng ư? Nhưng đã đứng đây, có người hỏi, lại giả câm không mở miệng cũng kì...Cuối cùng thằng Tý tức tối xỏ hết ra...

Nghe xong chị Thanh cười khúc khích:

- Có vậy mà hai đứa lại giận nhau. Thôi đừng giận nữa! Chị bảo cho cách này. Hai đứa cứ chứng minh điều mình nói là đúng cho đứa kia xem là được rồi...Cần chi phải giận...

Lời nói của chị Thanh được hai thằng nhỏ đồng tình. Bọn chúng tạm thời giãn hòa để mưu sự một chuyện lớn...

Thế rồi vào mỗi tối, chị Thanh cứ thấy hai thằng nhỏ lảng vảng trước sân nhà mà không hiểu việc gì. Hai đứa nó cứ quanh đi quẩn lại bên cái sân rộng, giữa nhà thằng Tý và chị Thanh đến tận khuya, không chịu vào nhà ngủ. Chị Thanh nhìn chúng tùm tùm cười, nhưng không lâu lại phải quay ra học bài...Năm thi mà! Không lo học, rút khỏi công lập thì nguy...Thế là chị Thanh cấm đầu học, quên bằng việc cãi nhau của hai thằng nhỏ...

Kế hoạch của thằng Dần và thằng Tý rất đơn giản. Nếu như nói sân nhà thằng Tý có ma thì thằng Dần phải chứng minh con ma đó mặt mũi ra sao. Còn nhiệm vụ của thằng Tý là làm nhân chứng, để không phải giận oan cho người tốt...Vì vậy, mỗi tối hai thằng cùng hẹn nhau canh chừng để bắt quả tang cái con ma thằng Dần đã mô tả...

Qua mấy tuần canh giữ, hai đứa nhỏ phát chán cái trò rình mò vô bổ. Thằng Tý đòi bỏ cuộc. Nhưng thằng Dần lại không chịu. Nếu bỏ cuộc không phải nó chịu thua cái lý của thằng Tý, và thừa nhận mình nhìn gà hóa cuốc hay sao!

Rồi một hôm thằng Dần chợt thấy có điều gì thiếu thiếu trong những tối nó và thằng Tý canh ma. Trời tối. Muối bay thành đàn nghe vo vo. Trên trời sao sáng, nhưng lại bị tán lá những ngọn còng che khuất. Lúc này mà có ma cũng chẳng thấy mặt mũi nó ra sao...Hai đứa bàn nhau, cùng thống nhất thờ dài...

Đến nước này thằng Dần dẹp bỏ hết sĩ diện, muốn rút lui. Nhưng thằng Tý lại nghĩ khác. Nếu như vậy, không lẽ hai thằng giận nhau cho đến chết... thì...sao được!...

Hai đứa tính tới tính lui, cũng không còn cách nào, đành phải cố sức rình xem kết quả ra sao...

Rồi đến ngày rằm, trăng sáng. Ánh sáng của nguyệt hằng lung linh xuyên qua những rặng tre, lấp lánh trên dòng kênh uốn lượn qua cánh đồng mông mênh. Những gợn mây trắng được điểm tô bởi các hằng tinh trông như một bức tranh sống động.

Lúc này thằng Dần mới thốt lên vui mừng:

- Tao nhớ ra rồi! Bóng ma đó thường xuất hiện vào lúc này. Nếu không...Nếu không...làm sao tao thấy được.

Thằng Tý cự nự, không chịu nghe:

- Biết đâu mầy thấy con “Linh Miêu” đâm hoảng, nên cho là ma thì sao?

Chuyện con “Linh Miêu” mà thằng Tý vừa nói khiến thằng Dần phát run. Nó không sợ ma, chỉ sợ... “Linh Miêu” thôi...Nhớ có lần ông nội nói: “Linh Miêu mà nhảy sang mình người chết, họ lại sống dậy, đi đứng như người thường...”. Eo ơi! Bao nhiêu đó đủ đã chết khiếp rồi...

Thằng Tý thích chí cười hí hớ. Nó biết mình đã bắt trúng chỗ yếu của thằng bạn. Thằng Dần vốn nhỏ hơn nó hai tuổi. Nhưng ngay lúc nhỏ thằng Tý bị suy dinh dưỡng nên học trễ hai năm. Thế là trở thành bạn bè cùng lớp. Mà nếu như không vì việc này thì hai thằng cũng là bạn, bởi nhà chúng đâu có xa nhau, không chơi với nhau thì biết chơi cùng ai...

Qua hai ngày, trăng lên muộn. Hai thằng cứ nấp sau cây rơm mà đập muỗi. Đến lúc trăng treo trên đầu các đợt dừa thì trời đã khuya. Thằng Tý vừa định kéo thằng Dần về ngủ thì chợt thấy bóng người ấy...

Bóng người từ góc nhà chị Thanh đi ra. Tướng đi của nó giống như ma cây không hồn. Thằng Tý vừa mới thấy đã đâm hoảng. Nó lui người rất nhanh ra sau, rồi không nói không rằng chạy biến...

Thằng Tý sợ nên phóng chạy, lại chạy về phía nhà thằng Dần. Lúc nó nhớ ra thì nghe tiếng cười của bạn đã vang lên phía sau.

- Mầy chạy lộn tiệm rồi! Nhà mầy ở chỗ có...ma kia...

Thằng Tý then quá hóa giận. Nó tức tối nói:

- Không lẽ tao không biết...Nhưng không chạy về hướng này, chẳng lẽ chạy lại chỗ đó...cho nó bắt tao với mầy...

Tiếng thằng Dần vang lên ranh mãnh:

- Nó chỉ bắt mầy chứ đâu có bắt tao. Bởi tao đâu có đi về hướng đó...Cho đáng đời! Ai biểu không chịu tin tao.

Lúc này thằng Tý cảm thấy áy náy:

- Ừ! Là tại tao sai...Từ đây tao tin mầy...Nhưng...hồi nãy mầy có trông thấy mặt mũi nó ra sao không?

- Thấy gì mậy? Chưa kịp trông rõ thì mầy đã chạy như bị ma đuổi...

- Thì... ma đuổi chứ còn gì nữa!

Giọng thằng Dần vẫn tỉnh như không:

- Nó chưa có đuổi theo mình mà...Tao còn muốn trông cho rõ mặt mũi nó cơ!

Thằng Tý nghe nói mà phát run:

- Thôi đi ông con! Chạy ra đến đây rồi lên giọng mẹ chứ gì?

Thằng Dần cười khà khà:

- Tại mày mới trông thấy lần đầu nên sợ. Còn tao...quen rồi!

Thằng Tý chợt đâm ra nể phục thằng bạn dạn dĩ. Thằng Dần tuy nhỏ tuổi hơn nó, nhưng mới học lớp năm đã tự đi cắm câu một mình. Không riêng gì người nhà, cả xóm đều khen thằng Dần bản lĩnh hơn đứt mấy đứa trẻ trong xóm...

Thằng Dần biết thằng Tý chết nhát nên gạ gẫm luôn:

- Lỡ ra đến đây rồi, thôi mày ngủ ở nhà tao luôn đi.

Thằng Tý mừng như bắt được cửa:

- Dĩ nhiên rồi! Không lẽ tao điên nên về...nhà mình...

Nó vừa nói đến đây liền nghĩ lại, nhìn thằng Dần phì cười. Hai đứa nó ngó nhau rồi cùng cười lên ha hả...

Mấy ngày sau thằng Dần phải nài nỉ mãi thằng Tý mới chịu đi rình ma. Thằng Tý dù sợ vẫn nghĩ, không lẽ bỏ bạn "đơn thân, độc mã nơi nguy hiểm". Thế là nó và thằng Dần lại lấy đồng rơm làm ổ phục kích con ma đáng sợ ấy!

Lần này hai thằng dùng trúc gác làm sàn, sau đó phủ rơm lên để ngụy trang. Xong đâu đấy hai thằng chui vào ẩn mình trong đó, với một cảm giác an toàn hơn bao giờ hết...

Nhưng mặc cho hai thằng nhỏ chơi trò phiêu lưu trinh thám, con ma ấy không chịu xuất hiện lần nào nữa...

Ngày rằm tháng sau, hai đứa bạn lại rủ nhau đi rình ma. Chúng nằm trong rơm lâu, nên chảy mồ hôi và bị xót ngứa. Cuối cùng hai thằng bỏ cuộc, rủ nhau đi chơi bên kia con kênh.

Đêm sáng trăng, đồng nội có nhiều trò vui cho trẻ nhỏ. Bọn chúng tụ tập chơi kéo co, đá gà, u ranh và thậm chí còn chơi đánh u nữa. Có một trò chơi rất hấp dẫn mà thằng Tý ít khi tham gia, đó là chơi trốn tìm. Bao giờ chơi trò này thằng Tý cũng kiếm cớ lảng tránh.

Thằng Dần thấy lạ, theo hỏi mãi nó mới nói:

- Tụi bây chơi trốn tìm buổi tối, có khi ma bắt giấu mất, không ai tìm về được...

Thằng Dần nghe nó nói mà cười to, nhưng không dám lên tiếng ghẹo chọc. Nó biết thằng Tý hèn dai, chọc nó giận sẽ bỏ đi về lập tức.

Hai đứa chơi đến khuya mới chịu ra về. Khi về đến nhà thằng Tý vẫn còn thấy chị Thanh ngồi học bài. Đã vào hè, nhưng thần tượng của đứa nó vẫn mãi miết học vì sắp tới ngày thi tuyển. Hai đứa nó nghĩ mà thấy sợ, còn hai năm nữa tụi nó cũng bước vào kỳ thi này, không biết lúc ấy sẽ ra sao...!

Cái sân trước nhà thằng Tý và chị Thanh phủ rợp bóng còng. Mùa này có mưa nên lá của chúng xanh ra. Những mảnh lá úa rơi rụng trên nền đất, đập vào uơn ướt, mát cả chân...

Nhìn cái sân rộng, dung đưa những mảnh tối kì dị, biến ảo, thằng Tý chợt nghĩ đến cái bóng người mà hai đứa thấy lúc trước. Nó rùng mình ớn lạnh, rồi bước nhanh vào nhà, không kịp nói với thằng Dần tiếng nào...

Buổi tối săn ma của tụi nhóc đã kết thúc trong một đêm trăng như thế đấy!...

Hôm nay trời lại có trăng. Lần này thằng Tý tranh phần tổ chức chỗ nằm của hai đứa. Nó lấy cây gác lên nhau làm thành một cái hang rộng. Nó nói với thằng Dần:

- Làm như vậy lỡ có việc gì cũng còn đường rút. Con ma có chặn cửa trước thì tụi mình chạy ra cửa sau. Còn nó chặn cửa sau mình ủa chạy theo lối cửa trước...

Thằng Tý toác miệng cười thấy cả hàm răng trắng nhợt:

- Ừ! Tao hy vọng chỉ có một con. Nếu nó ra hai con thì nguy...

Thằng Tý cãi lại:

- Mấy con cũng không sợ! Tao đã tính kỹ rồi mà...

- Nhưng nếu nó chia ra, đứng phía trước một con, phía sau một con thì sao?

Thằng Tý vừa nghe liền tái mặt, la lên:

- Ê! Mày đừng có nói xúi quẩy...Nếu là như vậy tao ưu tiên cho mày mở đường đó...

Thằng Dần vừa nghe đã cười nhỏ:

- Tao biết trước là sẽ như vậy mà...Thôi chui vào đi!

Nằm trong ổ rơm khi thời tiết còn ẩm hơi nước. Hơi ẩm của rơm làm thằng Tý buồn ngủ. Nó nói với thằng Dần:

- Mày canh con ma ấy đi! Cho tao ngủ một chút nghe.

- Ừ mày ngủ đi! Nhưng chớ có ngủ say rồi mớ, hỏng cả việc lớn.

Thằng Tý vội nói:

- Mớ, thì làm sao ảnh hưởng đến công việc được mậy?

- Mày mớ rồi la lên bắt tử, con ma nó chạy mất chứ sao.

Đến đây thì thằng Tý không nói nữa. Nó thiu thiu trong giấc ngủ ẩm áp của ổ rơm...

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cái kéo khế của thằng Dần khiến thằng Tý choàng tỉnh. Bên tai nó vang lên tiếng thì thào của thằng bạn:

- Nó kia! Mày thấy chưa?

- Thấy rồi! Mày nói nhỏ thôi. Nó nghe thì chạy mất...

Trước mắt hai thằng nhóc lờ mờ bóng một đứa con gái, xỏa tóc, bước đi khẽ khàn hướng về phía hàng còng. Rồi cái bóng ấy bỗng trèo lên cây cao, đi lơ lửng trên các nhánh còng như một diễn viên múa xiếc. Thằng Tý đưa cặp mắt trắng giả sang thằng Dần. Nó quá kinh hãi nên lười lúu cả lại, nói không ra hơi.

- Nó là ma trai hay gái hờ Dần...

Tiếng thì thào của thằng Dần vang lên rất khế:

- Là con gái chứ trai gì mậy! Mày không thấy mái tóc dài của nó hay sao? Mà mày nói nhỏ thôi...Nó nghe lại chạy mất, làm sao bắt được...

Thằng Tý thè lưỡi ra kinh hoàng:

- Mày nói thiệt hay chơi? Tao muốn đá ra quần rồi đây, ở đó còn đòi bắt nó.

- Suyt...Mày nói khế thôi! Nó đang chuyển hướng đi về phía này kia...

Vừa nghe đến đây thằng Tý không kể số gì nữa. Nó phóng chạy ra khỏi ổ rơm như một con sóc, không cần biết thằng Dần quyết định ra sao...

Nó chạy nhanh lắm, chỉ thấy hai bên tai gió nổi lên ào ào như có bão. Đến chỗ có cây cầu khỉ bắt sang phần đất nhà thằng Dần, nó nhắm mắt phóng đại qua...

“ẦM”.

Nước mát làm thằng Tý tỉnh hồn chút ít. Nó hét tướng lên:

- Ma, ma! Trời, ma...Ma...trời...ơi!

Có bàn tay của ai bịt lấy miệng nó. Thằng Tý càng hoảng hơn.

- Ối! Tha cho tôi. Tha cho tôi...

- Tha gì vậy? Tao đây nè...Không ngờ mày mở đường còn lạ hơn cả tao nữa. Chưa chi đã bỏ chạy...Nó làm sao phát hiện ra tao với mày được chứ! Cái đồng rơm đó rất khó phát hiện...Tại mày bỏ chạy mới lộ đó!

Thằng Tý lóp ngóp trèo lên bờ kênh. Nó nói mà còn run run:

- Nhưng nó đi về hướng tao với mày. Không chạy trước, nó phát hiện ra thì sao?

Thằng Dần chột cười khì:

- Nó chỉ có một con thôi! Mày nói miễn nó chặn đầu này mình chạy đầu kia cơ mà...

- Mà cái đầu mày! Thầy giáo nói...Lý thuyết và thực hành có một khoảng cách rất xa...Thế mà cũng không hiểu! Rõ ngốc...

Thằng Dần lặng thinh đi vào nhà lấy ra mấy bộ quần áo.

- Nè, mặc vào đi! Không thôi lại cảm lạnh đó.

Thằng Tý giọng vẫn còn run:

- Lạnh rồi còn cảm gì vậy! Từ đây cho tao xin...Không rình không riết gì nữa cả. Eo ơi! Sợ muốn tè ra quần...

Thằng Dần nheo mắt nhìn nó rồi cười:

- Thì quần mày ướt hết rồi còn gì?

- Mày xỏ ngọt tao đấy hả? Tại lúc này tao trượt chân mới...tè kênh...ướt quần. Mà mày cũng ướt chứ bộ...

Sáng hôm sau, thằng Tý hỏi thằng Dần:

- Hồi hôm sao tao thấy con ma ấy có gì đó...quen quen. Không biết có lầm không?

- Lầm là chắc rồi chứ còn gì nữa! Tao hỏi mày, có quen ai biết làm xiết trèo lên cây vào buổi tối hay không? Người ta nói: Còng giòn, ổi dẻo, me dai...Leo còng vào buổi tối, té nhánh, té thấy mụ nội...

Hai thằng tranh cãi một thôi một hồi rồi kéo nhau đi về nhà thằng Tý. Mới đến sân nhà đã nghe mấy đứa nhỏ mình trần trùng trục, quần không thềm mặc, kháo chuyện với nhau.

- A! Chị Thanh được đi Thành Phố...Chị Thanh đi khám bệnh ở Sài Gòn tụi bây ơi!

Thằng Tý lẹ tay kéo một đứa lại hỏi:

- Mày nói chị Thanh đi khám bệnh hả? Có biết bị bệnh gì không?

Đứa bé la toáng lên:

- Không biết! Không biết! Chuyện của người lớn, trẻ nhỏ không được xen vào...

Thằng Tý ngẫm nghĩ lời nói của nó mà tức anh ách. Vô tình nó trở thành con nít, nên không thể hỏi chuyện của người...lớn...

Thằng Dần đứng cạnh bên cười toác hoác cái miệng.

- Mày hỏi không đúng người rồi! Tụi nhóc đó thì biết gì...

Nói như thế nhưng nó cảm thấy lo lo. Dù sao đó cũng là thần tượng của hai đứa nó, nếu chị Thanh có...gì...thì buồn lắm!

Cả ngày hôm đó hai thằng đi ra đi vào mà bụng dạ chẳng yên. Chúng nó bảo nhau cứ trông chừng, khi nào thấy chị Thanh về là hỏi cho biết chuyện...

Nhưng tối hôm đó chị Thanh vẫn không về. Nhà chị đóng cửa sớm nên tối thui, không thấy ánh đèn. Buồn tình, hai thằng lại rủ nhau ra đồng rơm chơi. Nhìn lên bầu trời đầy áp sao, thằng Tý hỏi vẫn vợ:

- Mày có biết sao nào là của mày? Còn...cái nào là của tao không?

- Mày hỏi vậy đặng chi vậy?

- Thì tao nghe người ta nói: Mỗi ngôi sao ứng với số mạng một con người. Lúc ngôi sao đó sáng tức là người đó tài vận hanh thông. Còn khi nó mờ ảo, sắp tắt thì người đó hết thời...

Thằng vừa nghe đã cả cười:

- Mày tin chuyện nhảm rồi...Làm gì có chuyện đó được.

Thằng Tý cãi lại:

- Mày không đọc truyện Tam Quốc nên không biết. Khổng Minh Gia Cát có tài nhìn sao mà đoán bốn mạng con người...Phải chi mày là Khổng Minh thì hay biết mấy! Lúc đó mày có thể nói cho tao nghe...chị...

- Mày lo lắng cho chị Thanh phải không? Tao nghĩ không có sao đâu! Chị Thanh mới thi xong nên nhẹ người. Hôm qua tao còn thấy chỉ ra hái rau dứa để chấm mắm kho nữa mà...

- Ủ! Nhưng đó là chuyện hôm qua. Bây giờ chỉ bị bệnh là hiện tại...Ôi! Không biết thần tượng của tụi mình có sao không nữa...

Hai thằng mãi lo bàn bạc mà quên chuyện con ma đáng sợ buổi tối qua. Cũng may, giờ này không có trăng, dù có ma cũng không ai nhìn thấy...

Thằng Tý vừa nghĩ và tự nhủ vậy thì nghe gió nổi lên. Những cây tre phía sau mấy cái chòi lá cọ vào nhau kêu cọt kẹt, cọt kẹt, nghe ớn cả người. Nó cảm thấy sợ nên liếc mắt trông sang thằng Dần...Cái thằng sao dạn ghê...Hình như nếu có ma, nó cũng dám bắt chằm...nằm kho mà ăn nữa là...

Hai ngày sau chị Thanh mới về tới. Hai thằng tranh thủ hỏi mãi mà chị không nói gì. Chị chỉ cười rồi kể chuyện thành phố cho hai thằng nghe. Tụi nó thấy lảng ghê! Cái tụi nó muốn biết chính là bệnh của chị. Chứ kể chuyện Thành Phố thì nghe ù ù, cạc cạc, chẳng hiểu tí gì cả...

Qua mấy ngày dọ hỏi, hai thằng không moi được chút gì. Chỉ thấy vào buổi trưa, mẹ của chị Thanh ra ngồi bên cửa, mặt đượm buồn. Đôi khi bà dùng tay quệt nước mắt, nhưng không hiểu chuyện gì. Hai thằng nhìn nhau rồi nghĩ: "Mọi cái không quan trọng, miễn chị Thanh không sao là được rồi!"

Rồi có tin chị Thanh trúng tuyển vào cấp ba. Cả nhà chị vui mừng khôn xiết. Người trong xóm hay tin cũng sang chúc mừng. Nhưng lúc nhà vắng khách, hai thằng lại thấy mẹ chị Thanh khóc. Tụi nó muốn biết lắm, nhưng không dám hỏi. "Chuyện người lớn mà...Con nít không được chen vào..."

Còn một tháng nữa là tựu trường. Cả nhà chị Thanh tất bật lo việc tiễn chị ra tỉnh học. Nghe đâu chị lên đó sống tại nhà chú ruột, rất tiện khi nơi ở gần trường...Ai cũng cho mọi việc là "thuận buồm xuôi gió". Riêng hai thằng nhóc chẳng tán thành chút nào. Vì làm như vậy tụi nó không còn thường xuyên thấy mặt thần tượng của mình. Chỉ thỉnh thoảng chị Thanh về thăm nhà, tụi nó mới có cơ hội tán gẫu...

Thần tượng đi rồi, với những tối buồn, hai thằng không biết làm gì lại ra đồng rơm rình ma. Nhưng dù đêm trăng nào cũng không lỗi, hai thằng ra đó "canh ma" cũng không phát hiện ra bóng người đáng sợ ấy nữa...

Dù vậy, những tối học bài xong, hai đứa nó vẫn thích ra cạnh đồng rơm để đếm sao...rồi nhìn về cái sân quen thuộc, nơi từng có hình bóng của thần tượng mình lai vãng trong những chiều buông...

- Dần ơi! Ra đây tao nói cho mày nghe chuyện này.

Tiếng của thằng Tý oang oang trước sân nhà khiến thằng Dần quính cả lên. "Cái thằng, chuyện gì cũng ong óng như nước sôi đổ vô...mình. Không chờ chút xíu được sao ấy...!"

- Mày chờ tao một chút, lỡ tay vo nồi cơm. Không nấu sớm, lỡ trễ học, thầy giám thị bắt đứng cột cờ phơi nắng thấy mồ tử...

- Mau lên! Tao có tin giật gân cho mày nè...

Thằng Dần chất lên nắp nồi cơm mấy hòn gạch rồi gom tàn lửa của rơm vào giữa cái cà ràng nấp bằng đất sét. Sau đó nó chạy ra sân la lên:

- Mày làm gì mà gấp gáp dữ vậy! Chưa chi đã la hét ồm ồm, khiến tay chân tao quỳnh cả lên.

Nhìn nét mặt thằng Tý nó chợt nín lặng. Sắc mặt bạn nói cho nó biết, đúng là có chuyện quan trọng. Bởi thằng Tý xưa nay có bao giờ tỏ ra căng thẳng như thế bao giờ...

Thằng Tý kéo thằng Dần ra bên hè rồi nói nhỏ:

- Tao biết chị Thanh mắc bệnh gì rồi.

- Mày lại nói dóc nữa rồi! Chị Thanh không nói, làm sao mà mày biết được.

Thằng Tý nói với vẻ khoái chí hiếm khi có:

- Tao vô tình nghe má chị Thanh nói chuyện với bà già nên mới biết...Má Chị Thanh buồn vì chị Thanh bị bệnh “Mộng du”...đó mày.

Thằng Dần thẳng thốt la lên:

- Sao lại có chuyện như thế? Xưa nay chị Thanh vốn đâu có bệnh tí xiu gì. Sao bỗng nhiên sanh ra căn bệnh kỳ lạ như thế...Mà bệnh...“Mộng du” là sao vậy?

Thằng Tý đắc chí, ra vẻ thầy đời:

- Bệnh “Mộng du” là do một dây thần kinh thực vật nào đó bị kích động, thức dậy trước cả hệ thần kinh điều khiển ý thức con người. Vì vậy chân tay người đó cử động hoàn toàn trong vô thức trong khoảng thời gian nào đó. Một số nhà tâm lý cho rằng, trí nhớ của người bệnh quá linh hoạt và nhạy bén, cho nên ghi nhớ quá mức bình thường, phát sinh hành động vô thức trong giấc ngủ. Có khi bản thân người đó tiềm tàng khả năng đặc biệt nào đó nhưng do không tự tin thể hiện ra. Vậy là trong giấc ngủ họ thực hiện các động tác mà lúc tỉnh không thể làm được...đặc biệt vào những đêm trăng sáng...

Thằng Dần đứng nghe nó nói mà mồm cứ há ra, không sao ngậm lại được.

- Mày học cái đó ở đâu vậy? Bỗng nhiên hôm nay ra vẻ tri thức đến bất ngờ...

- Thì tao nghe chị Thanh bị bệnh nên kiếm người tư vấn...Mà mày nói nghe đỡ ẹt! Bây giờ phương tiện nghe nhìn quá phong phú. Cứ chịu khó tìm tài liệu đọc sẽ biết ngay...

Thằng Dần bỗng nhiên thấy ghen tị với bạn:

- Thôi đi ông con! Xưa nay mày đọc cái gì tao đều biết cả. Chuyện này...hôm nay mới nghe lần đầu đó...

- Là tao...thì tao nghe anh Khánh làm bác sĩ nói cho...Tao đọc sách, mày đọc theo nên biết...Bây giờ tao nói mày nghe cũng biết luôn. Cũng vậy thôi...!

Thằng Dần lấy tay gãi gãi cái đầu bù, rồi nhả nở cười:

- Nhưng chị Thanh đâu có đi lang thang trong đêm trăng như...mày nói...

Nó nói đến đây rồi như nhớ ra chuyện gì liền há hốc mồm kinh hãi.

- Thôi chết rồi! Không lẽ...không lẽ...

Thằng Tý nhìn nó cũng thất kinh theo:

- Mày nói không lẽ...lẽ không cái gì vậy?

- Không lẽ cái con ma mà tao với mầy thấy, chính là...chị Thanh...

Thằng Tý nghe đến đây liền la oai oái:

- Mầy nói gì nghe thấy ớn...Nhưng...không lẽ chị Thanh lo lắng chuyện thi cử, học bài khuya, quá tải nên sinh bệnh

- Thì hồi nãy mầy nói gì...gì...trí nhớ người bệnh linh hoạt và nhạy bén, ghi nhớ qua mức bình thường, sinh ra hành động vô thức có đúng không?

- Ủ...Ủ...Hình như tao có nói vậy! Sao mầy nhớ hay vậy?

Thằng Dần thở dài nói:

- Sao người ta không xét học lực để tuyển vào lớp mười có hơn không? Học hành cũng vất vả lắm chứ bộ...

Thằng Tý bỗng cười lớn:

- Sao mầy không phát biểu ý kiến của mình trước hội đồng nhà trường. Có khi đó là một ý kiến hay...

Nó mới nói đến đây đã bị thằng Dần cốc cho một cái.

- Ý kiến cái đầu mầy! Mình là con nít chỉ có thể nói với nhau thôi. Con nít nói thì ai thèm nghe mậy!

- Tao thấy mầy nói cũng có lý. Nhưng...

- Nhưng sao?

- Nhưng lúc ấy giáo viên chủ nhiệm oai đáo để...

- Cái gì oai với không oai?

- Thì giáo viên chủ nhiệm có thể theo cảm tính mà xếp học lực...Tao thấy mấy đứa có tiền đi học thêm cô thầy, đều được điểm cao và chiếm sự ưu ái. Còn như tao với mầy...chắc đội sổ mất...

Hai thằng bàn đến đây liền nhìn nhau thở dài. Hai đứa lại thấy, thà bị như chị Thanh mà còn cơ hội...Nếu xét tuyển, xem ra mấy trường tốt chỉ có bọn nhà giàu chiếm chỗ thôi. Bởi chúng nó có đủ thứ lợi thế từ phương tiện cho đến vật chất...

- Mầy còn biết gì về bệnh “Mộng du”, nói nghe nữa đi Tý!

- Tao chỉ nghe và nhớ được chút ít thôi! Hình như anh Khánh nói, lúc ngủ cơ thể con người tạo ra một “khoảng trống”, ngăn cản tín hiệu từ não truyền xuống hệ thống cơ bắp, giúp ta nằm yên. Nếu như “khoảng trống” bị khủng hoảng, rối loạn, thì tạo ra hiện tượng bị “Mộng du”...

Thằng Dần đứng nghe mà thấy lo lắng vô cùng. Hai năm nữa nó và thằng Tý sẽ bước vào năm thi, giống như chị Thanh. Không biết lúc đó hai đứa nó sẽ vượt qua ngưỡng cửa học vấn như thế nào đây! Biết đâu vì lo lắng và học nhiều, lại phát sinh căn bệnh...giống chị Thanh thì sao...

Vừa nghĩ đến đây thằng Dần bỗng rung mình ớn lạnh. Nó không dám nói suy nghĩ của mình cho thằng Tý nghe, vì sợ bị cười quê...

Như vậy cái bóng nó thường thấy không phải ma, mà là chị Thanh. Trong chuyện cãi nhau của hai đứa nó cuối cùng cũng đã sáng tỏ. Ái chà! Như vậy là từ đây nó tha hồ lên mặt với thằng Tý...Bởi bóng người mà nó thấy cuối cùng cũng có thật. Riêng thằng Tý không cho là có, vì nó sợ...Cái thằng lúc nào cũng chết nhát, vừa nói đến ma thì hồn vía đã bay mất...

Từ ngày biết được sự thật, hai thằng nhóc chơi đùa trên cái sân phủ đầy bóng còng thoải mái hơn. Bọn chúng cũng không cần phải đi rình ma vào những đêm trăng sáng, để rồi bị mẹ la vì bị muỗi cắn nổi mọt, ngứa ơ là ngứa!

Nhưng cũng vì điều này mà sau những tối học bài hai thằng lại thấy chẳng vui. Như vậy là đâu còn chuyện gì để chúng làm sau lúc rảnh rỗi. Không có sự sợ hãi đến thất tim khi thấy cái bóng bước đi chập chững trên những nhánh còng...Tự nhiên hai thằng nhóc lại thấy tiếc nuối như vừa đánh mất điều gì...

Mấy hôm nay thằng Tý mãi học nên không thấy mặt thằng Dần. Nó nghĩ trong lòng, có thể thằng Dần lo học nên không thấy mặt nó cũng nên...

Cuối cùng thì hai đứa nó cũng bước vào năm thi với những tất bật như chị Thanh ngày ấy...Có khi cả tuần hai thằng không gặp mặt nhau vì bận học. Hết học chính khóa lại học ngoài giờ. Hết học ngoài giờ lại đi học thêm. Hết học thêm thì ngồi nhà ôn bài cho tốt nghiệp. Hết tốt nghiệp lại chuẩn bị cho ngày thi tuyển...Ồi! Mới nghĩ bao nhiêu đó nó đã nhứt cả đầu. Có hôm mãi học...học mãi...Nó ngủ quên lúc nào không hay. Lúc giật mình tỉnh giấc, nhìn đồng hồ đã ba giờ sáng...Không biết thằng Dần như thế nào? Nhưng dạo này không thấy nó qua sân kêu réo như mọi khi. Có khi nào nó học đến mê muội rồi sinh bệnh nên không thấy...!? Mà thôi... Không hơi đâu lo nghĩ khi bài học còn đầy ra...Học thôi!...

Thằng Dần học bài rất khuya nên đôi khi muốn bước ra ngoài để thay đổi không khí. Cũng may ở thôn dã đất rộng nên mới có chỗ thả bước lang thang. Nếu như ở đô thành với căn nhà nhỏ xíu chắc nó điên quá! Nhà nhỏ bao giờ cũng gây cảm giác ngột ngạt, khó chịu, và hay buồn ngủ. Như thế thì khó học hơn nữa...

Vừa đi vừa nghĩ ngợi, nó ra đến cái sân nhà thằng Tý bao giờ không hay. Trời đã khuya nhưng vắng vẻ sáng vì vào mùa trăng. Ánh trăng nghiêng nghiêng lấp lánh trên những nhánh còng khiến nó nhớ đến chị Thanh. Giờ này chắc chị Thanh đã ngủ...không còn biết đến cái sân rộng mà đôi lúc thả bước đi trong “vô thức” như thằng Tý nói. Không biết bệnh của chị ra sao rồi? Người ta nói bệnh “Mộng du” lúc lớn lên sẽ khỏi...

Thằng Dần phì cười khi nhớ đến chuyện ngày trước. Cái đồng rơm ấy bây giờ vẫn còn như ngày nào. Hằng năm nhà thằng Tý vẫn đem rơm về vắt lên thành ngọn, để dành nuôi mấy con trâu. Mùa đông lạnh, hơi rơm toát ra ấm ấm, ngậy ngậy mùi rạ. Thế mà lúc đó hai thằng vẫn thích chui vào và thỉnh thoảng lại đập...muỗi...

Mãi nghĩ băng quơ, thằng Dần đứng cạnh cây rơm bao giờ không hay. Có thể vừa nghĩ và bước đi trong “vô thức” nên nó đến đây mà không hay biết. Vừa bật miệng cười vì tính lơ đãng của mình thì thằng Dần chợt trợn mắt, mồm há ra không sao ngậm lại được. Phía góc sân nhà thằng Tý có một bóng người đang lặc lìa đi ra như con ma của năm nào. Thằng Dần dụi mắt như không tin...Trời! Ai mà giống thằng Tý quá...Eo ơi! Có khi nào vì lo lắng chuyện thi cử mà nó sinh bệnh “Mộng du” như chị Thanh...

Thằng Dần bỗng nhớ lại câu nói của thằng Tý về “khoảng trống” bị rối loạn...Biết đâu vì “khoảng trống” cái sân nhà bị rối loạn từ khi chị Thanh lên tỉnh học, cộng với việc ghi nhớ quá mức bình thường, khiến thằng bạn thân nhất của nó lây cái bệnh đáng sợ ấy cũng nên...

Thằng Dần rung mình ớn lạnh vì cái việc mình mới phát hiện ra: **THẰNG TÝ ĐÃ MẮC BỆNH MỘNG DU!**

Bình Tân. 28.09.2011

MACDUNG